

Hij is dankbaar voor alle kansen die Nederland hem en zijn familie heeft geboden. Een startkapitaal, huis, opleiding, beugel en vooral vrijheid. Samen met z'n ouders runt hij inmiddels een kapsalon en heeft hij zelfs een mooie vriendin ontmoet. Nu nog kampioen bodybuilding worden.

18 kilometer opgejaagd door IS, met overal lijken

TEKST RON BUITENHUIS FOTO JOHN PETERS

Mijn hel op aarde duurde achttien kilometer lang. Op 28 maart 2015 moesten we halsoverkop onze woonplaats Idlib verlaten. De genadeloze IS-strijders waren in aantocht.

Duizenden inwoners hadden maar één doel: wégwezen! We gristen wat kleren bijeen en wat eten uit de koelkast en sprongen in onze auto. We moesten alles achterlaten. Ons eigen huis, twee huurhuizen, tv's, bedden, meubels, noem maar op. Maar ook ooms, tantes, neefjes en nichtjes die geen geld hadden om te vluchten. Twee nichtjes van 4 en 11 jaar zijn later bij een bombardement gedood. We waren de stad nog niet uit of we stonden in een kilometerslange file. De adrenalinische kookte in onze aderen. Uiteindelijk zijn we te voet verdergegaan naar het dichtstbijzijnde dorp, dat nog veilig in handen van het Syrische leger was. Onderweg werden we beschoten en ontploften granaten. Overal lagen dode mensen.

ONTHOOFD

Uiteengereten lijven en soms onthoofd. Vreselijk! Die beelden zullen me m'n hele leven achtervolgen. De volgende dag huurden we een auto om verder te vluchten naar de kustplaats Latakia. Daar moesten we ons leven opnieuw opbouwen. Een huis huren, meubels kopen, een koelkast. We hadden nog geluk, want mijn vader werkte in Idlib bij het nationale waterleidingbedrijf en m'n moeder op kantoor bij de rechtbank. In Latakia konden ze bij hun oude werkgevers terecht. Maar we gingen ervan uit dat IS richting de kuststreek

zou oprukken. In september 2015 besloten we ons vaderland – vier keer zo groot als Nederland en ooit met negentien miljoen inwoners – voorgoed te ontvluchten. We hoorden van kennissen in Duitsland dat je beter naar Nederland kon vluchten en dat minderjarigen daar de grootste kans op gezinshereniging maakten. Ik was 15, mijn oudste broer Abdul Rahman 17 jaar. Hij zou met het laatste spaargeld dat we hadden de overtocht wagen. Het moment van afscheid was hartverscheurend, zeker ook voor m'n ouders, want ze wisten niet of hun zoon de overtocht zou overleven. Je hoorde ook toen al de verschrikkelijkste verhalen over mensenhandel, uitbuiting, beroving en de honderden mensen die verdronken in zee. Via Libanon kwam m'n broer bij de Turkse kust. Daar moest hij 1000 dollar betalen voor de overtocht in een wankel opblaasbootje naar Griekenland. Vandaar ging hij lopend en soms met de trein via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar Venlo, waar hij meteen asiel aanvraagde. Hij was 2,5 week onderweg en gelukkig nog geen 18 jaar. Bijna een jaar later, op 10 oktober 2016, kwam ook voor mijn vader Hekmat, moeder Abier en mij het bevrijdende telefoontje. Via Beiroet vlogen we naar Amsterdam. We zaten een tijdje in aze's in Veenhuizen en Baexem en kregen in december 5000 euro en een huurwoning in Swalmen. Toen we op het station in Roermond arriveerden, stond er een grote kerstboom en fonkelden overal lichtjes. Zelf zijn we moslims, maar we kenden Kerstmis van de christenen die in Syrië wonen. We doen inmiddels met alle Nederlandse feestdagen mee. We zijn gelovig, maar niet erg streng. We hoefden ook

“
**ONDERWEG
WERDEN WE
BESCHOTEN.
OVERAL LAGEN
DODE MENSEN.
UITEENGERETEN
LIJVEN EN SOMS
ONTHOOFD.
VRESELIJK! DIE
BEELDEN ZULLEN
ME M'N HELE
LEVEN
ACHTERVOLGEN.**

niet echt te wennen aan Nederland. Eten kopen we in een Syrische supermarkt in Roermond en het klimaat in Idlib lijkt op het Nederlandse. In Swalmen kregen we geweldig lieve overburen die ons met hun busje naar de Ikea in Heerlen reden om meubels en zo te kopen. Ik ging samen met m'n broer naar de Nederlandse taalles en haalde later een certificaat als automonteur. We zijn Nederland heel dankbaar. Je beseft hier maar al te goed wat vrede en vrijheid betekent. Het enige waar we moeite mee hebben is de rust in Roermond en al helemaal in Swalmen. In Idlib krioelt het van de mensen en toeterende auto's. Er is altijd heetiek. In 2017 liep m'n vader stage in Sittard en Venlo om kapper te worden en hij vond werk bij de Marokkaanse kapper Farid in Roermond. Die opende een zaak in Maaseik en zo kon mijn vader de Roermondse zaak huren. Op 2 januari 2020 openden ze aan de Scheidingsweg de kapperszaak Haya, een afkorting van de eerste letter van onze vier voornamen.

GOEDE MOED

We waren weer vol goede moed, vijf jaar leed en het verdriet lag achter ons. Om genoeg geld te verdienen, gingen we zeven dagen per week open. Totdat op 15 maart corona roet in het eten gooide. M'n ouders zaten twee maanden gedwongen thuis en in de tussentijd leerden ze mij de eerste kneepjes van het kappersvak. Sinds afgelopen september volg ik de kappersopleiding bij Gilde in Venlo. Over twee jaar ga ik fulltime bij m'n ouders werken. Ik zal altijd van Syrië blijven houden, maar de kans dat we terugkeren is zowat nul. In Idlib wordt nog steeds gevochten en 80 procent van de steden ligt in puin. Nu bemoeien zelfs Turkse troepen zich met de oorlog. Ik kan sowieso moeilijk terug, want zolang ik nog geen Nederlands paspoort heb moet ik formeel nog in militaire dienst in Syrië, of anders 8000 dollar betalen aan de grens. Mijn toekomst ligt in Nederland. Ik heb een jaar geleden een mooie Syrische vriendin leren kennen. Ze woont ook in Limburg. We hebben toekomstplannen. Over tien jaar hoop ik een eigen gezin, kinderen en zaak te hebben en... de Nederlandse titel bodybuilding. Ik was altijd een smal en iel mannetje, dat vond ik vreselijk. In Syrië zijn sportscholen vreselijk duur, hier kon ik vóór de coronacrisis wel vijf keer per week trainen. Ik heb inmiddels m'n eerste medaille gehaald, vierde plaats bij een wedstrijd in Oss. Met m'n spieren groeit ook m'n zelfvertrouwen. Helaas heb ik de komende maanden weinig tijd. Ik moet vijf dagen per week naar school en in de weekenden werk ik in de zaak van m'n ouders. Ik heet Yazan, naar een historische Arabische legerleider; daar hoort een mooi en sterk lijf bij. Ik heb ook een beugel om m'n tanden recht te zetten. Dat was in Syrië onbetaalbaar geweest. Dankzij Nederland ben ik op veel gebieden knapper geworden. Geestelijk én lichamelijk.